

Arrest

nr. 205 024 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BEN ASRI
Plantin en Moretuslei 144/A
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. BEN ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 juli 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als vader van een minderjarige Belgische burger.

1.2 Op 21 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 18 januari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/12/2016 werd ingediend door:

Naam: K(…)

Voornaam: M(…) L(…)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in het hierboven aangehaalde wetsartikel 40ter, §2, 2°, immers de referentiepersoon (het minderjarig Belgisch kind) is ingeschreven op een ander adres dan betrokkene, waardoor niet kan vastgesteld worden dat betrokkene, de minderjarige vergezelt of zich bij hem komt voegen.

Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen zijn zoon wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met hem aan te tonen, werden volgende documenten voorgelegd:

- Een schrijven dd 18.10.2017 van advocaat A(…) A(…)

- Vliegtuigtickets waarvan 2 met de vader dd. 07.09.2012 (heen) 26.08.2012 (terug) en dd.01.09.2015 (heen)

- Verklaring van de moeder Y(…) Y(…) (RR (…)) dd 12.10.2017 waaruit moet blijken dat dat de erkenner het onderhoudsgeld steeds heeft betaald en een goede verstandhouding is tussen erkenner en kind.

- Verklaring van de Stedelijke Basisschool C(…) dat erkenner soms het kind komt afhalen van school

- Verklaring van de logopedische praktijk ‘t V(…) dat zowel de moeder als de erkenner het kind brengen en afhalen.

De voorgelegde documenten zijn allemaal verklaringen op eer en gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Bovendien is er ook nog een vonnis dd 02.12.2013 waarbij de beslissing luidt dat de vader (erkenner) o.a. maandelijks 150 euro dient te betalen als onderhoudsbijdrage en er een verbod aan de vader wordt opgelegd om met het kind naar het buitenland te reizen zonder voorafgaandelijke toestemming van de moeder. Behalve een verklaring op eer van de moeder dd 12.10.2017 werd hier geen enkel tastbaar bewijs van voorgelegd.

Daarenboven wordt geen enkel document voorgelegd betreffende de inkomsten van betrokkene waaruit kan blijken dat hij het onderhoudsgeld kan betalen. Ook het schrijven van de advocaat vermeldt dat betrokkene zonder beroep is.

Bijgevolg kan er ook niet toe besloten worden dat betrokkene in figuurlijke zin het kind is komen vergezellen. Het komt toe aan betrokkene dit aan te tonen. Het volstaat niet een Belgisch kind te hebben, betrokkene dient effectief het vaderschap op te nemen alvorens hij verblijfsrecht aan het bestaan van het kind kan ontleen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij nooit samenwonend is geweest met de moeder van het kind. Het dossier bevat geen enkele aanwijzing dat hij, eventueel tijdens illegaal verblijf, een relatie had met de moeder van het kind. Wat verder afbreuk doet aan het oprecht engagement van de vader tegenover het kind. Er kan bijgevolg niet worden uitgesloten dat het hier een schijnerkenning betreft. Kortom, een erkenning van een Belgisch kind door betrokkene, enkel en alleen erop gericht om het verblijfsrecht te kunnen bekomen.

Bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 21.12.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. (...)

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker dat

-slechts verklaringen op eer en gezien worden voorgelegd en deze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden

-dat er een vonnis is van 02.12.2013 waarbij de beslissing luidt dat de vader oa maandelijks 150€ dient te betalen als onderhoudsbijdrage en er een verbod wordt opgelegd aan vader om met het kind naar het buitenland te reizen zonder voorafgaandelijke toestemming van de moeder en stelt dat er slechts een verklaring op eer van de moeder dd.12.10.2017 wordt voorgelegd en hiernaast geen enkel tastbaar bewijs van voorgelegd.

-Daarenboven stelt verweerster dat er geen enkel document werd voorgelegd betreffende de inkomsten van betrokken waaruit zou kunnen blijken dat hij het onderhoudsgeld kan betalen en ook het schrijven van de advocaat vermeldt dat betrokkene zonder beroep is.

-Bijgevolg stelt verweerster het volgende: dat er niet kan besloten worden dat betrokkene in figuurlijke zin het kind is komen vergezellen. Het komt toe aan betrokkene dit aan te tonen. Verweerster stelt dat het niet volstaat een Belgisch kind te hebben, hij dient effectief het vaderschap op te nemen alvorens hij verblijfsrecht aan het bestaan van het kind kan onttelen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nooit heeft samengewoond met de moeder van het kind. Het dossier bevat geen enkele aanwijzing dat hij eventueel tijden illegaal verblijf een relatie had met de moeder van het kind. Verweerster stelt dat er vermoeden is van schijnerkenning en dat de erkenning van een Belgisch kind door betrokkene enkel en alleen erop gericht is om het verblijfsrecht te kunnen bekomen.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt en totaal onjuist is en derhalve niet precies en volledig.

Verweerster haalt slechts enkele zaken aan niettegenstaande zij weldegelijk volledig op de hoogte is van de situatie van verzoeker.

Verweerster is op de hoogte van de familiale en verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft een zeer povere poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven en verblijfsrechtelijke verleden van verzoeker.

Verweerster heeft haar beslissing niet precies en volledig gemotiveerd en is niet correct gemotiveerd en heeft ten onrechte een aantal elementen die cruciaal zijn en waarvan zij op de hoogte is niet vermeld en hiermede ten onrechte geen rekening mee gehouden.

Verzoeker verblijft reeds sedert 1999 en heeft legaal verblijf gehad.

Verzoeker heeft zijn zoon erkend in 2010 en had toen legaal verblijf. Verweerster weet dit. Het is dan ook ten onrechte dat verweerster stelt dat er sprake is van een schijnerkenning en dat de erkenning van het kind slechts is gebeurd om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen. Verweerster tracht voor te doen dat verzoeker tijdens een eventueel illegaal verblijf het kind zou erkend hebben.

Dit is manifest onjuist.

De erkenning van het kind gebeurde 8 jaar geleden en verzoeker had legaal verblijf op dat ogenblik en verweerster weet dit zodat er dan ook manifest ten onrechte wordt gesteld dat de erkenning zou gebeurd zijn op een mogelijk ogenblik van illegaal verblijf en dat de erkenning slechts zou gebeurd zijn om een verblijfsrechtelijk voordeel te geven aan verzoeker.

Verzoeker heeft zijn kind erkend in 2010 en had legaal verblijf en de erkenning in 2010 heeft geen enkel verblijfsrechtelijk verblijf gegeven aan verzoeker aangezien verzoeker legaal verbleef in België. Verweerster kent het verblijfsrechtelijk verleden van verzoeker zodat zij dan ook ten onrechte tracht voor te doen dat er sprake zou zijn van een schijnerkenning, van een erkenning op een ogenblik van een mogelijk illegaal verblijf.

Tevens heeft verweerster haar beslissing niet correct gemotiveerd niettegenstaande alle voorliggende stukken.

Daarnaast stelt verweerster dat er slechts sprake is van verklaringen op eer en stelt dat er een beslissing is van de Jeugdrechtbank dat stelt dat verzoeker 150€onderhoudsbijdrage moet betalen en dat hij niet met het kind naar het buitenland mag gaan zonder toelating van moeder.

Dit is niet volledig en precies gemotiveerd. Verweerster heeft een aantal cruciale zaken van het vonnis niet vermeld.

Immers stelt het voorliggende vonnis van 02.12.2013 van de Jeugdrechtbank te Antwerpen 9B kamer weldegelijk het volgende:

-het ouderlijk gezag over het minderjarig kind werd gezamenlijk aan beide ouders toegekend zodoende dus ook aan verzoeker

-behoudens andersluitende overeenkomst tussen partijen heeft de rechtbank geoordeeld dat vader een omgangsrecht heeft met het minderjarig kind als volgt:

-een weekend tijdens de pare weken, telkens van zaterdag 10 uur tot zondag 18 uur

-tijdens de hierna volgende vakantieperiodes wordt de weekendregeling geschorst en geldt

Volgende regeling : a.herfst/krokusvakantie: vader heeft een omgangsrecht tijdens de pare jaren in de krokusvakantie en tijdens de onpare jaren in de herfstvakantie telkens aansluitend op zijn

weekendregeling(de pare weekends) hetzij van zaterdag 10.00 uur tot woensdagavond 18.00 uur, hetzij vanaf woensdagavond 18.00 tot de laatste zondag van deze vakantie 18.00 uur.

b. kerst/paasvakantie: vader heeft een omgangsrecht tijdens de pare jaren de eerste week en tijdens de eerste week en tijdens de onpare jaren de tweede week. De eerst week vat aan de eerste zaterdag van deze vakantie 10.00 uur tot de middelste zaterdag 18.00 uur en de tweede week vat aan de middelste zaterdag 18.00 uur tot de laatste vakantiedag 18.00 uur;

c. zomervakantie: vader heeft een omgangsrecht in de pare jaren van 1 juli tot 15 juli en van 1 tot 15 augustus en in de onpare jaren van 15 juli tot 31 juli en van 15 augustus tot 31 augustus telkens aanvallend te 10.00 uur en eindigend te 18.00 uur

De rechtbank oordeelde vervolgens dat verbod wordt opgelegd aan vader om met het kind naar het buitenland te gaan zonder voorafgaandelijke toestemming van moeder.

Vervolgens werd verzoeker veroordeeld tot een onderhoudsbijdrage van 150€.

Kort samengevat heeft verweester derhalve-niettegenstaande zij op de hoogte is van deze beslissing-geenszins rekening gehouden met de voorliggende juridische beslissing of duidelijk niet vermeld in haar beslissing dat er een gezamenlijk ouderlijk gezag is, dat er een uitgebreid omgangsrecht werd toegekend aan verzoeker.

Deze juridische beslissing van 02.12.2013 is bovendien genomen op het ogenblik dat verzoeker legaal verblijf had!

De uitvoering van deze beslissing wordt bevestigd door de voorliggende stukken van de school die expliciet verklaren dat verzoeker zijn zoon komt ophalen en aanwezig is op het oudercontact.

De verklaring van de logopediste die effectief verklaart dat het minderjarig kind zowel door zijn moeder als door zijn vader wordt gebracht en gehaald.

Het is dan ook onjuist te stellen dat er slechts verklaringen op eer voorhanden zijn.

Er is een juridische beslissing en deze wordt nogmaals gestaafd met objectieve verklaringen van de school en de logopediste.

Ook de moeder bevestigt dit.

Tevens is het onjuist en niet correct gemotiveerd van verweester door enkel te stellen dat het vonnis stelt dat er een verbod aan vader werd opgelegd om met het kind naar het buitenland te gaan zonder voorafgaandelijke toelating van moeder en dat hiervoor slechts een verklaring van moeder voorligt. Dit is manifest onjuist.

Enerzijds benadrukt verzoeker dat verweester totaal niets zegt over het gezamenlijk ouderlijk gezag en het uitgebreid omgangsrecht dat werd toegekend bij dit vonnis van de Jeugdrechtbank.

Anderzijds ligt er niet enkel de verklaring van moeder voor. Verzoeker heeft verschillende vliegtuigtickets voorgelegd waaruit blijkt dat het minderjarig kind met verzoeker samen reisde naar Turkije en wanneer verzoeker reeds in Turkije was werd het minderjarig kind vergezeld met familieleden van verzoeker tot Turkije en daar ontving verzoeker zijn zoontje.

Het is dus onjuist te stellen dat er slechts een verklaring van moeder voorligt. Er zijn objectieve stukken van deze reizen voorgelegd, bovendien ook talrijke foto's die deze reizen bevestigen en bovendien is het ook algemeen geweten dat moeder uitdrukkelijk schriftelijke toelating moet geven via de gemeente zodat het minderjarig kind kan meereizen naar Turkije . Dit toont aan de verklaring van moeder dan ook absoluut en correct is en wordt gestaafd met talrijke andere stukken(vliegtuigtickets, foto's, schriftelijke toelating die gegeven moet worden via de gemeente).

Tenslotte stelt verweerster ten onrechte dat verzoeker niet aantoont dat hij onderhoudsbijdrage betaalt. Verzoeker heeft hieromtrent de verklaring van moeder voorgelegd.

Het feit dat verweerster stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij inkomsten heeft is totaal onjuist. Zijn eerdere raadsman heeft uitdrukkelijk in zijn schrijven van 18.10.2017 gesteld dat indien verweerster nog bijkomende stukken nodig heeft deze op eerste verzoek zullen worden toegebracht.

Verzoeker heeft steeds inkomsten gehad zodat de motivering niet klopt en verzoeker zal hieronder aantonen dat op dit punt het zorgvuldigheidsbeginsel alsmede het hoorrecht is geschonden.

Besluitend heeft verzoeker weldegelijk met overmate het bewijs van affectieve en financiële banden aangetoond.

*-juridische beslissing van de jeugdrechtsbank waarbij het gezamenlijk ouderlijk gezag werd uitgesproken
-uitgebreid omgangsrecht tijdens het jaar en tijdens de vakantieperiodes
-financiële bijdrage in de opvoeding en opleiding van het kind, zijnde het betalen van een onderhoudsbijdrage van 150€ per maand
-objectieve verklaringen van de school, logopedist en de moeder
-feit dat erkenning gebeurde in 2010 en verzoeker op dat ogenblik legaal verblijf had en derhalve geen enkele verblijfsrechtelijk voordeel verbonden was aan de erkenning
-geen sprake van een schijnerkenning. De erkenning gebeurde in 2010 en had geen enkel verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker
-verzoeker heeft aangetoond dat hij vanaf de geboorte tot en met heden betrokken is geweest in de opvoeding en opleiding van zijn zoon*

De bestreden beslissing is dan ook onjuist, gebrekkig en niet correct gemotiveerd.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist en verweerster heeft ten onrechte gesteld dat er slechts verklaringen op eer zijn en bewust geen volledige weergave gegeven van het tussengekomen vonnis van de Jeugdrechtsbank (waarbij omgangsrecht, onderhoudsbijdrage en gezamenlijk ouderlijk gezag werd geregeld) en ook bewust gesteld dat er sprake is van een schijnerkenning niettegenstaande verweerster weet dat verzoeker in 2010 zijn kind heeft erkend en toen legaal verblijf had en bovendien had de erkenning geen enkele verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig, niet correct, niet precies gemotiveerd.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen in dit verband het volgende:

"Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een affectieve band heeft met zijn zoon, hij betwist formeel dat er sprake zou zijn geweest van een schijnerkenning. Ten onrechte zou in de bestreden beslissing niet gemotiveerd zijn over het feit dat hij mede het ouderlijk gezag uitoefent over zijn zoon, dat er door de rechtbank een omgangsrecht werd toegekend. De maandelijkse onderhoudsbijdrage van 150 EUR zou wel degelijk betaald worden. Tot slot stelt verzoeker dat hij niet gehoord werd en dat hij desgevallend informatie had kunnen verschaffen over zijn inkomsten uit zijn recent opgestarte eenmanszaak.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij een vestigingsaanvraag indiende op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: (...)

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt: (...)

De voormelde bepaling vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet aldus voor de ouder van een minderjarig Belgisch kind enkel in de verblijfsvoorwaarde dat deze ouder het minderjarig Belgisch kind dient te begeleiden of te vervoegen.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen 'begeleiden' of 'vervoegen' moeten worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoonst strikt genomen niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2001, nr. 168.044).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren.

Deze factoren omvatten de aard en duur van de relatie van de ouders, en in het bijzonder of zij de geboorte van een kind hadden gepland; de vraag of de vader het kind na de geboorte heeft erkend; de vraag of er sprake is bijdragen in de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en het regelmatig karakter van het contact (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30)

In casu werd vastgesteld - en wordt ook niet betwist - dat verzoeker niet op hetzelfde adres woont als zijn minderjarig kind.

Blijkens de bestreden beslissing werd vervolgens onderzocht of er desondanks toch niet kan worden besloten tot het bestaan van een gezinscel, in de ruime zin van het woord, met het minderjarige kind en dit op basis van de aanwezigheid van financiële en affectieve banden.

Alle door de verzoekende partij voorgelegde documenten werden daarbij in aanmerking genomen. Het moet benadrukt dat alle documentatie omtrent inkomsten pas na de bestreden beslissing werden bijgebracht zodat daar in iedere hypothese geen rekening mee kon gehouden worden en met als gevolg dat die informatie of documentatie de geldigheid van bestreden beslissing niet kan doen wankelen.

Er diende evenwel te worden vastgesteld dat de bijgebrachte verklaring op de eer van onder meer de Stedelijke Basisschool en van de logopedist, waaruit moet blijken dat verzoeker zijn zoon bij gelegenheid komt afhalen van school dan wel van de logopedie; niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Hetzelfde geldt voor de verklaring op eer van de moeder die stelt dat verzoeker het onderhoudsgeld steeds zou hebben betaald.

Op basis van de verkregen informatie mbt de financiële band tussen verzoeker en zijn zoon, of beter het gebrek daaraan aangezien er geen enkel overschrijvingsbewijs wordt voorgelegd en er voor de betreden beslissing geen enkele informatie inzake inkomsten, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen - in weerwil van de verklaring op eer van de moeder - dat niet blijkt dat verzoeker onderhoudsgeld betaalt. In dat opzicht wordt tevens opgemerkt dat de voormalige advocaat van verzoeker uitdrukkelijk te kennen had gegeven dat verzoeker werkloos was.

De verwerende partij wenst te benadrukken dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

In zijn kritiek toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijke onredelijke of lichtzinnige besluitvorming.”

2.3 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met de nieuwe stukken die de verzoekende partij per aangetekend schrijven van 20 april 2018 overmaakte, in antwoord op de beschikking van 9 april 2018, waarbij de partijen werden opgeroepen ter zitting en hun gevraagd werd om alle inlichtingen en bescheiden met betrekking tot de actuele toestand van de verzoekende partij aan de Raad over te maken.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt echter dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Het wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat de referentiepersoon M. K. een minderjarige Belg is. Tevens wordt op zich niet betwist dat de verzoekende partij de juridische vader van het betrokken kind is, maar sluit de gemachtigde in de bestreden beslissing niet uit dat het een schijnerkenning betreft, enkel en alleen erop gericht om het verblijfsrecht te kunnen bekomen. De weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt echter vooral op het feit dat de gemachtigde oordeelde dat geen afdoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band tussen de verzoekende partij en het Belgisch kind werden voorgelegd, dat niet kan worden besloten dat de verzoekende partij het kind in figuurlijke zin is komen vergezellen en dat het niet volstaat om een Belgisch kind te hebben, maar dat de verzoekende partij effectief het vaderschap dient op te nemen alvorens zij verblijfsrecht aan het bestaan van het kind kan ontleen.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot de voorwaarde van het *“vergezellen [van de Belg] of zich bij hem voegen”* in de bestreden beslissing op zich niet betwist wordt dat dit niet steeds zou veronderstellen dat ouder en kind samenwonen – het wordt door de verzoekende partij niet betwist dat zij en het kind niet samenwonen –, maar dat ook een komen vervoegen of vergezellen *“in figuurlijke zin”* mogelijk is. In dit verband gaat de gemachtigde in op verschillende stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd, maar besluit hij dat deze stukken niet volstaan om een figuurlijk vergezellen aan te tonen. De verzoekende partij meent in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing op dit vlak uitermate gebrekkig, manifest onjuist, en niet precies en volledig werd gemotiveerd, en dat met een aantal cruciale elementen waarvan de gemachtigde op de hoogte was, ten onrechte geen rekening is gehouden.

De gemachtigde verwijst in de eerste plaats naar vijf stukken: een schrijven van 18 oktober 2017 van de vorige raadsman van de verzoekende partij, twee vliegtuigtickets van de verzoekende partij en het minderjarig kind voor een heen- en terugreis in augustus-september 2012 en een heenreis in september 2015, een verklaring van Stedelijke Basisschool C. dat de verzoekende partij het kind soms van school komt afhalen, en een verklaring van logopedische praktijk 't V. dat zowel de moeder als de verzoekende partij het kind brengen en afhalen. De gemachtigde oordeelt vervolgens dat deze documenten allemaal verklaringen op eer zijn en dat, aangezien zulke verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, deze documenten niet in overweging kunnen genomen worden *“bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon”*. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar een vonnis van 2 december 2013, waarbij hij stelt dat hierin onder andere beslist is dat de verzoekende partij maandelijks een onderhoudsbijdrage van 150 euro dient te betalen en haar een verbod wordt opgelegd om met het kind naar het buitenland te reizen zonder voorafgaandelijke toestemming van de moeder. De gemachtigde vervolgt dat *“behalve een verklaring op eer van de moeder dd 12.10.2017 [...] hier geen enkel tastbaar bewijs van [werd] voorgelegd”*. Ten slotte stelt hij dat geen enkel document werd voorgelegd betreffende de inkomsten van de verzoekende partij waaruit kan blijken dat zij het onderhoudsgeld kan betalen en dat ook het schrijven van de advocaat vermeldt dat zij zonder beroep is.

De verzoekende partij wijst erop dat de gemachtigde een aantal cruciale zaken uit het vonnis van de jeugdrechtbank van 2 december 2013 niet heeft vermeld. In de eerste plaats benadrukt zij dat het ouderlijk gezag gezamenlijk aan beide ouders en zodoende ook aan haar werd opgelegd. Vervolgens wijst ze op het uitgebreid omgangsrecht dat door de rechtbank werd geregeld, behoudens andersluidende overeenkomst tussen partijen, waarbij de verzoekende partij omgangsrecht heeft tijdens het weekend van de pare weken en er voor de schoolvakanties een afwijkende regeling is vastgelegd (die er *grosso modo* op neerkomt dat de verzoekende partij een omgangsrecht heeft tijdens de helft van de schoolvakanties). Zij wijst tevens op de twee elementen uit het vonnis die wel in de bestreden beslissing worden aangegeven, met name de opgelegde onderhoudsbijdrage van 150 euro en het feit dat zij slechts met voorafgaandelijke toestemming van de moeder met het kind naar het buitenland mag reizen. De Raad stelt vast dat de inhoud van het vonnis zoals weergegeven door de verzoekende partij in haar verzoekschrift beantwoordt aan de inhoud van dit vonnis dat zich in het administratief dossier bevindt.

De verzoekende partij voert terecht aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij mee het ouderlijk gezag over het kind heeft en dat haar een uitgebreid omgangsrecht werd toegekend. De gemachtigde heeft deze elementen immers in het geheel niet vermeld in zijn motivering met betrekking tot de financiële en affectieve band van de verzoekende partij met haar minderjarig kind, de referentiepersoon.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat de uitvoering van de juridische beslissing wordt bevestigd door de voorgelegde stukken van de school, waarin deze verklaart dat de verzoekende partij haar kind komt ophalen en aanwezig is op het oudercontact, en van de logopediste, die aangeeft dat ook de verzoekende partij het kind komt brengen en halen. Zij meent dat het dan ook onjuist is te stellen dat slechts verklaringen op eer voorhanden zijn. Zij stelt dat naast de objectieve verklaringen van de school en de logopediste ook een bevestiging van de moeder voorligt. Met betrekking tot de buitenlandse reizen stelt de verzoekende partij dat ook hier niet slechts de verklaring van de moeder voorligt, maar dat ook vliegtuigtickets en talrijke foto's werden voorgelegd. Met betrekking tot de onderhoudsbijdrage benadrukt de verzoekende partij dat hieromtrent de verklaring van de moeder werd voorgelegd en dat haar vorige raadsman in zijn schrijven van 18 oktober 2017 ook uitdrukkelijk had gesteld dat indien de gemachtigde nog bijkomende stukken nodig had, deze op eerste verzoek zouden worden "*toegebracht*".

De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing inderdaad niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het geheel van de voorgelegde stukken en het feit dat verschillende stukken en verklaringen elkaar onderbouwen. De gemachtigde heeft de in de bestreden beslissing opgesomde voorgelegde stukken immers allemaal zonder meer afgedaan als verklaringen op eer die niet in overweging kunnen worden genomen, omdat deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst (en dus niet omdat ze een gesolliciteerd karakter zouden hebben). De Raad wijst erop dat het loutere feit dat verschillende mensen een verklaring op eer afleggen, niet impliceert dat zonder meer kan worden gesteld dat deze stukken geen enkele bewijswaarde hebben. Ook al erkent de Raad dat de bewijswaarde van een verklaring op eer normaliter gering is, nu dit doorgaans inderdaad moeilijk op de feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, moet *in casu* worden vastgesteld dat de voorgelegde schriftelijke verklaringen van de moeder van het kind (tevens ex-partner van de verzoekende partij), en de school en de logopediste van het kind niet afkomstig zijn van om het even welke welwillende derde die op vraag iets vaags heeft neergepend. Met betrekking tot de verklaring van de moeder van het kind van 12 oktober 2017 benadrukt de Raad dat niet betwist wordt dat dit schrijven daadwerkelijk van de moeder van het kind afkomstig is en dat deze uitdrukkelijk aangeeft waarom de verzoekende partij het kind pas na twee jaar heeft kunnen erkennen, dat er regelmatig contact en een hele goede verstandhouding tussen de verzoekende partij en haar zoontje is, dat het kind samen met de verzoekende partij naar Turkije is gereisd en/of daar bij haar heeft verbleven, en dat de verzoekende partij steeds de onderhoudsgelden heeft betaald (in contant geld, op een aantal stortingen via Western Union na), dat er daaromtrent nooit problemen zijn geweest en de moeder geen vorderingen voor achterstallige onderhoudsgelden heeft. De overige verklaringen werden, zoals reeds meermaals aangehaald, gedaan door de school van het kind (in het bijzonder door een leerkracht, M. R.) en door

de logopediste C. J. van het kind. Dit betreffen ook geen welwillende derden, maar personen die ten gevolge van hun functie in contact zijn met de verzoekende partij en haar kind. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens niet dat zich in het administratief dossier concrete elementen bevinden die erop wijzen dat de afgelegde verklaringen niet objectief zouden zijn en niet zouden beantwoorden aan de werkelijkheid. Ook in de nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op de stelling van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat deze verklaringen in lijn liggen met de gegevens die blijken uit het vonnis van de jeugdrechtbank van 2 december 2013. De Raad wijst er bijkomend op dat uit het administratief dossier nog blijkt dat de moeder van het minderjarig kind reeds op 10 december 2016 verklaarde dat de verzoekende partij haar omgangsrecht correct heeft nageleefd. Gelet op het bovenstaande kan het besluit van de gemachtigde dat de opgesomde documenten allemaal verklaringen op eer zijn en bijgevolg niet in overweging kunnen genomen worden om de financiële en affectieve banden van de verzoekende partij met haar kind aan te tonen, dan ook niet overeind blijven. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij met betrekking tot de verklaringen op eer slechts naar de vaststellingen van de gemachtigde in de bestreden beslissing, zodat het volstaat te verwijzen naar de vaststellingen van de Raad in dit verband. Ten overvloede wijst de Raad erop dat zowel de contactgegevens van de school als van de logopediste voorkomen op de respectieve verklaringen, en dat de gegevens van de moeder van het minderjarig kind minstens voorkomen in het betrokken vonnis van de jeugdrechtbank en in voormelde verklaring van 10 december 2016, zodat de gemachtigde in geval van twijfel de mogelijkheid had de feitelijke en waarachtigheid van de verklaringen te toetsen.

Met betrekking tot het reizen van het kind met en het verblijven bij de verzoekende partij in Turkije voert de verzoekende partij bovendien terecht aan dat niet enkel de verklaring van de moeder voorligt en het dus onjuist is om te stellen dat buiten de verklaring op eer van de moeder geen enkel tastbaar bewijs werd voorgelegd. Nog daargelaten de vraag op welke manier de eveneens voorgelegde vliegtuigtickets een verklaring op eer uitmaken (zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing vaststelt), wijst de verzoekende partij er terecht op dat ook talrijke foto's werden voorgelegd die deze reizen volgens haar bevestigen. Deze foto's werden inderdaad voorgelegd vóór het nemen van de bestreden beslissing, maar de gemachtigde gaat er in de bestreden beslissing in het geheel niet op in. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken in aanmerking werden genomen, is dan ook onjuist. Met betrekking tot de verklaring op eer van de moeder kan naar de hogere vaststellingen van de Raad in dit verband verwezen worden.

Met betrekking tot de in het vonnis vastgelegde onderhoudsbijdrage van 150 euro geeft de verzoekende partij terecht aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft gesteld dat zij niet aantoonde dat zij de onderhoudsbijdrage betaalt. Ook in dit verband stelt de gemachtigde dat buiten de verklaring op eer van de moeder geen enkel tastbaar bewijs werd voorgelegd, dat daarenboven geen enkel document betreffende de inkomsten van de verzoekende partij werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij het onderhoudsgeld kan betalen en dat ook de advocaat in zijn schrijven vermeldt dat de verzoekende partij zonder beroep is. In de eerste plaats kan de Raad opnieuw verwijzen naar hetgeen hij heeft vastgesteld met betrekking tot de door de moeder van het kind afgelegde verklaring op eer. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat er geen enkel overschrijvingsbewijs wordt voorgelegd, maar de Raad wijst erop dat de moeder in haar schrijven van 12 oktober 2017 aangeeft dat de betaling van de onderhoudsbijdrage in principe in contant geld gebeurt. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen terecht dat voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkele informatie inzake inkomsten van de verzoekende partij werd voorgelegd (zulke informatie werd wel overgemaakt op 7 februari 2018, na het nemen van de bestreden beslissing). Zij besluit hieruit dat het dus niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat niet blijkt dat de verzoekende partij onderhoudsgeld betaalt. De verwerende partij verliest hierbij echter uit het oog dat de verzoekende partij zowel het vonnis van de jeugdrechtbank voorlegde waarin de onderhoudsbijdrage werd vastgelegd als een verklaring van de moeder van het kind, waarin deze uitdrukkelijk stelt dat er nooit problemen omtrent de betaling van de onderhoudsgelden zijn geweest en dat zij nooit vorderingen voor achterstallige onderhoudsgelden heeft gehad. Bijkomend gaf de verzoekende partij via haar advocaat aan dat er zo nodig op eerste verzoek bijkomende stukken zouden bezorgd worden. Nog daargelaten de vraag of de gemachtigde – zoals de

verzoekende partij voorhoudt – het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door de verzoekende partij niet voor het nemen van de bestreden beslissing te vragen bewijzen van haar inkomen voor te leggen, kan de Raad slechts het volgende vaststellen. Ook al zou de verzoekende partij zonder beroep (in de woorden van de gemachtigde) of werkloos (in de woorden van de verwerende partij) zijn, noch de gemachtigde in de bestreden beslissing noch de verwerende partij in de nota met opmerkingen wijzen op elementen in het administratief dossier die erop wijzen dat de verzoekende partij het door de jeugdrechtbank vastgelegde onderhoudsgeld daadwerkelijk niet zou kunnen betalen en die er aldus op wijzen dat de verklaring van de moeder van het kind (zijnde de persoon die blijkens het vonnis en haar verklaring het onderhoudsgeld moet ontvangen) niet zou beantwoorden aan de werkelijkheid. De Raad wijst er bijkomend op dat uit het administratief dossier ook nog blijkt dat de moeder van het minderjarig kind reeds op 10 december 2016 verklaarde dat de verzoekende partij de maandelijkse onderhoudsbijdrage stipt heeft betaald. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in het betrokken vonnis van de jeugdrechtbank voor het begroten van de onderhoudsbijdrage rekening werd gehouden met de respectieve inkomsten van de ouders, waarbij de moeder van het kind verklaarde dat de vader (zijnde de verzoekende partij) in België een werkloosheidsvergoeding ontving en tevens werd aangegeven dat ook de moeder een werkloosheidsvergoeding ontving. Vervolgens wordt in het vonnis gesteld dat de rechtbank op basis van bovenstaande gegevens aanneemt dat vader en moeder een gelijk aandeel in de gezamenlijke middelen hebben. Zodoende blijkt uit het betrokken vonnis dat de hoogte van het onderhoudsgeld reeds werd bepaald ervan uitgaande dat de verzoekende partij een werkloosheidsvergoeding genoot.

Gelet op het feit dat uit het bovenstaande is gebleken dat de vaststelling van de gemachtigde aangaande de verklaringen op eer niet overeind kan blijven, dat de gemachtigde geen of onvolledig rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken en dat hij heeft nagelaten de voorgelegde stukken en verklaringen in hun verhouding tot elkaar te bekijken, kan zijn conclusie dat de verzoekende partij haar financiële en affectieve band met haar Belgisch minderjarig kind (de referentiepersoon) niet heeft aangetoond, eveneens niet overeind blijven. Dat de gemachtigde bij zijn beoordeling over een discretionaire bevoegdheid beschikt, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft, doet geen afbreuk aan zijn verplichting om rekening te houden met alle elementen van het dossier, deze correct en niet kennelijk onredelijk te beoordelen, en zijn beslissing afdoende, correct en volledig te motiveren.

De verzoekende partij maakt aannemelijk dat de gemachtigde zijn beslissing niet precies, volledig en correct heeft gemotiveerd en dat niet blijkt dat hij rekening heeft gehouden met alle voorgelegde elementen.

Naast een motivering met betrekking tot de voorgelegde stukken bevat de bestreden beslissing nog een tweede motief, op grond waarvan de gemachtigde oordeelt dat verder afbreuk wordt gedaan aan het oprecht engagement van de vader tegenover het kind. Op het onderdeel van dit motief waarin de gemachtigde stelt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij heeft samengewoond met de moeder van het kind en dat het dossier geen enkele aanwijzing bevat dat zij met haar een relatie had, gaat de Raad niet verder in, aangezien de verzoekende partij hierop zelf niet ingaat. De verzoekende partij gaat echter wel in op de overweging van de gemachtigde dat niet kan uitgesloten worden dat het om een schijnerkenning gaat, een erkenning van een Belgisch kind door betrokkene, enkel en alleen gericht om het verblijfsrecht te kunnen bekomen. De verzoekende partij stelt dat van een schijnerkenning geen sprake kan zijn, aangezien deze in 2010 gebeurde, toen zij een legaal verblijf had en deze erkenning dus geen enkel verblijfsrechtelijk voordeel voor haar had. Zij benadrukt dat de gemachtigde wist dat zij op dat moment legaal verblijf had.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het kind inderdaad werd erkend in 2010, met name op 4 augustus 2010. Met betrekking tot de verblijfsrechtelijke status van de verzoekende partij stelt de Raad vast dat het administratief dossier slechts stukken bevat die dateren en/of werden voorgelegd vanaf een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 14 december 2016.

De Raad benadrukt in dit verband dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen in het geheel niet ingaat op het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot het motief over de schijnerkenning. De verwerende partij betwist bijgevolg ook nergens dat de verzoekende partij op het moment van de erkenning over een legaal verblijf beschikte. Bovendien bevindt zich in het administratief dossier een stuk dat kan dienen als begin van bewijs van de stelling van de verzoekende partij dat zij op het moment van de erkenning over een verblijfsrecht beschikte. Het betreft een kopie van een F+-kaart op naam van de verzoekende partij, zijnde een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, geldig van 9 augustus 2013 tot 9 augustus 2018. Deze kopie lijkt te zijn voorgelegd door de verzoekende partij na het nemen van de bestreden beslissing op 21 december 2017, hetzij op 7 februari 2018 in het kader van een verzoek tot herziening van de bestreden beslissing, hetzij voor het eerst samen met het verzoekschrift op 14 februari 2018. Het is voor de Raad moeilijk om te achterhalen op welk moment dit stuk precies werd neergelegd, daar het administratief dossier weinig orde vertoont en de verwerende partij het bovendien niet nodig heeft geacht het administratief dossier te voorzien van een inventaris van de stukken die het bevat, ondanks de verplichting hiertoe voorzien in artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en deze stukken correct te nummeren, zodat ze gemakkelijk kunnen teruggevonden worden. Wat er ook van zij, aangezien de verzoekende partij ten laatste vanaf 9 augustus 2013 over de voorgelegde verblijfskaart beschikte en deze kaart een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie betreft, moet zij overeenkomstig artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet reeds eerder over een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie hebben beschikt (in principe – behoudens uitzondering bepaald in artikel 42*sexies* van de vreemdelingenwet – gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar, voor de inwerkingtreding van de door de Programmawet van 28 juni 2013 aangebrachte wijzigingen op 11 juli 2013 drie jaar). Op grond van de voorgelegde duurzame verblijfskaart is het aldus niet onaannemelijk dat de verzoekende partij al sinds 2008 over een verblijfsrecht beschikte en aldus legaal verblijf had toen zij het kind erkende op 4 augustus 2010. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in het schrijven van de voormalige advocaat van 18 oktober 2017 (dat aldus voorlag voor het nemen van de bestreden beslissing) wordt aangegeven dat de verzoekende partij op 14 november 2014, na 16 jaar legaal verblijf, van ambtswege werd afgevoerd en hierdoor haar verblijfsrecht verloor.

Aangezien het administratief dossier geen verblijfsrechtelijke informatie bevat van vóór voormelde aanvraag van 14 december 2016, op een door de verzoekende partij voorgelegde kopie van een F+-kaart na, terwijl uit voormelde F+-kaart wel blijkt dat de verzoekende partij vóór 14 december 2016 over een duurzaam verblijfsrecht beschikte en aldus alleszins een verblijfsrechtelijk verleden in België heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat het administratief dossier onvolledig is en dat de administratie bijgevolg determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld. Zonder deze informatie is het voor de Raad onmogelijk om na te gaan of de gemachtigde bij zijn beoordeling dat sprake is van een schijnerkenning is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, met name het gegeven of de verzoekende partij op het moment van de erkenning van het kind al dan niet over een legaal verblijf beschikte. De gemachtigde kan immers niet voorhouden dat de verzoekende partij het kind enkel en alleen zou erkend hebben om het verblijfsrecht te kunnen bekomen, wanneer zij reeds over een verblijfsrecht beschikte. Aldus maakt de verwerende partij de wettigheidscontrole op haar beslissing in de aangegeven mate onmogelijk (RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784), zodat ook het motief met betrekking tot de schijnerkenning niet overeind kan blijven.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat geen van beide motieven van de bestreden beslissing overeind kan blijven. De op deze motieven gesteunde conclusie dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij het kind in figuurlijke zin is komen vergezellen en dat haar daardoor het verblijfsrecht geweigerd wordt, kan bijgevolg ook niet overeind blijven.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde onderdelen van het enig middel behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE